

JETTY HAGE

De afspraak



UITGEVERIJ GLB
DEVENTER

Proloog

‘Mam, ik ben even weg,’ zegt Laura om het hoekje van de slaapkamerdeur van haar ouders, in het pension.

‘Graag voor halfnegen terug voor het ontbijt,’ hoort ze haar vaders donkere stem zegen.

‘Waar is Linda?’ vraagt haar moeder erachteraan.

‘Nog op bed.’

‘Goed, meisje, maar je weet het...’

‘Ja, hoor, pap en mam, anders moppert mevrouw Modderkolk,’ lacht ze.

Met een zucht trekt ze even later de buitendeur dicht. Ze loopt de nog rustige straat uit.

In het bos is het verrukkelijk koel en het ruikt er zo lekker bossig. Ze moet een beetje lachen om dat woord. Hoe kan het ook anders met al die naaldbomen. De vogels fluiten vrolijk hun ochtendlied. Bij de vijver zitten de eenden hun verenpak te poetsen, maar als ze haar zien, waggelen ze snaterend op haar af en is het met de rust gedaan. Ze weten blijkbaar al dat ze elke morgen de overgebleven korstjes van de vorige dag komt brengen.

‘Hoi!’ zegt er opeens iemand hijgend naast haar.

‘O, hallo,’ antwoordt ze met een snelle blik opzij.

‘Wees maar niet bang, hoor,’ gaat hij verder, ‘meestal loop ik hier in m’n eentje rondjes door het bos, maar vandaag was ik wat te laat opgestaan. Dat blijkt gelukkig heel goed uit te pakken, want nu zie ik hier het liefste vroege vogeltje dat ik ooit gezien heb.’

Laura zegt niets terug op zijn verhaal. Ze kijkt hem aan en ziet een paar vrolijke ogen in een lachend gezicht.

‘Heb ik je toch aan het schrikken gemaakt?’

‘Nee, hoor,’ lacht ze verlegen, terwijl ze van haar ene been op het andere wiebelt. ‘Ik ben niet zo gauw bang... en zeker niet van jou.’

‘Woon je hier?’

‘Nee.’

‘Op vakantie? Ik ook. Ik heet Frank en jij?’ Meteen steekt hij haar zijn hand toe; Laura pakt ’m automatisch aan. Dan is het net of er een vonk overspringt.

‘Voelde jij dat ook?’ vraagt hij opeens op veel zachtere toon.

‘Ja,’ knikt ze met neergeslagen ogen, terwijl haar hand nog steeds in de zijne ligt.

‘Nou, hoe heet jij?’ vraagt hij weer en hij tilt met zijn andere hand haar kin omhoog zodat zij hem wel aan moet kijken.

‘Laura,’ fluistert ze.

‘Laura,’ herhaalt hij haar naam alsof hij de letters apart proeft. ‘Mooie naam.’

‘Vind je? Ik ben eraan gewend.’

‘Dat zal wel. Hoe lang heet je al zo?’

‘Zestien jaar.’

‘Juist. Dan zul je mij wel te oud vinden om mee om te gaan,’ reageert hij dan quasi teleurgesteld.

‘Hoezo omgaan?’ vraagt ze en ze trekt haar hand los.

‘Zie je wel,’ plaagt hij, ‘ik ben namelijk al negentien.’

Ze bekijkt hem van top tot teen en ziet een slanke, Hollandse jongen in een trainingspak en op sportschoenen. ‘Sport je?’ vraagt ze dan.

‘Als profsporter, bedoel je? Nee, ik hou me graag fit en hier in het bos is het heerlijk rustig zo vroeg op de dag. Houd jij daar ook van?’

‘Ja,’ knikt ze, ‘maar nu moet ik gaan.’

‘Zie ik je morgen weer?’

‘Misschien.’

‘Tot ziens dan... Laura.’

Met een blik op haar horloge rent ze naar het pension, waar de anderen vast al aan tafel zitten.

Wanneer Laura een paar dagen later om kwart voor negen hijgend het eetzaaltje binnenstapt, is mevrouw Modderkolk de thee al aan het inschenken. Vader kijkt haar verstoord aan en moppert: ‘Dit is de laatste keer, Laura. Ik schaam me voor je. Hoe kom je zo laat?’

‘Mijn horloge loopt zeker achter,’ verontschuldigt ze zich stamelend, terwijl ze naast Linda gaat zitten.

Het is net of alle gasten haar aanstaren. Gelukkig vraagt meneer Modderkolk dan om stilte. Na het gebed klinkt er overal geroezemoes om hen heen. De gezinnen met jonge kinderen hebben het druk met boterhammen smeren. Linda stoot haar aan en fluistert: ‘Had je een afspraak?’

‘Ja,’ knikt Laura, nonchalant kauwend op haar beschuit.

‘Echt? Met wie?’ reageert Linda nieuwsgierig.

‘De eenden,’ antwoordt ze, terwijl een warme gloed haar wangen extra kleurt.

‘Flauw zeg. Ik geloof er niets van. Je kijkt zo... Morgen ga ik mee.’

‘Als je het maar... eh... Nou ja, je ziet maar,’ doet Laura dan opeens onverschillig. ‘Maar niet zo vroeg.’

‘Later kun je niet gaan, want dan zijn we zeker te laat terug voor het ontbijt.’

Ze probeert niet te laten merken dat ze Linda absoluut niet mee wil hebben. Die kan ze er net niet bij gebruiken. Een halfuurtje is toch al zo snel om.

Laura probeert elke ochtend zo vroeg mogelijk naar de bosvijver te gaan. Ze merkt dat ze steeds meer gaat voelen voor de vrolijke jongen die speciaal voor haar zijn rondje onderbreekt. Zonder dit begin zou elke dag saai zijn. Door hem krijgt de vakantie een bijzonder tintje. Maar de tijd gaat snel en al gauw is de laatste dag aangebroken van hun vakantie in het Veluwe dorp. Nog eerder dan anders is ze nu op de afgesproken plaats. Frank zit al te wachten op het bankje, met een paar kwakende eenden voor zijn voeten. Met uitgespreide armen vangt hij haar op. Ze voelt vlinders in haar buik en haar hart slaat over. ‘O, Frank... Ik ben verliefd op je. Hoe moet dat nu verder?’

Ga jij ook al terug?’

‘Niet zoveel vragen tegelijk stellen, lieve Laura. In de tien dagen dat ik je nu ken, voel ik hetzelfde als jij. Jij bent het helemaal voor mij. Er zal nooit meer iemand anders komen. Maar we hebben allebei nog zoveel te doen aan onze studie...’

Hier moet hij stoppen, want Laura’s zoenen beletten hem het spreken.

‘Laura, je laat me bijna van gedachten veranderen,’ verzucht hij als ze hem loslaat. ‘Morgen gaan wij, mijn vrienden en ik, terug naar huis. Daar moet ik nog een paar weken aan het werk en daarna beginnen de lessen weer. Ik moet dit jaar nog afmaken als opstap voor mijn droombaan.’

‘Wat is je droombaan dan?’

‘Ik wil graag piloot worden. Luister, ik heb een plan. Wij geven elkaar gewoon een foto, dan kunnen we elkaar altijd zien. Goed?’

Zo ruilen hun foto’s van plaats.

‘En verder...?’ vraagt ze en ze knijpt in zijn hand.

‘Jij gaat hier toch elk jaar heen met je ouders?’

‘En zus,’ knikt ze. ‘Altijd de eerste twee weken van augustus.’

‘Dan spreken we nu af om op de vrijdag van de eerste week elkaar hier weer te ontmoeten, maar dan ’s middags om twee uur, want ik weet nu nog niet of ik volgend jaar hier weer op vakantie ben. Zo kunnen we tijdens onze studie uitzien naar deze ontmoeting.’

‘Wat een goed plan, Frank!’

Verder praten ze niet veel meer, ze hebben het te druk met afscheid nemen. Het halfuurtje vliegt voorbij. Frank loopt mee tot de hoek van de straat.

‘Tot volgend jaar,’ fluistert ze met een brok in haar keel.

‘Ja. Dag, lief vogeltje, tot volgende zomer.’

Hij wacht tot ze na een laatste zwaai bij het pension naar binnen stapt.

Waarom zit ik hier eigenlijk nog? vraagt Laura zich af, terwijl ze verdrietig het bospad af tuurt vanaf de houten bank bij de vijver. Ze trekt haar regenjas dicht om zich heen. Het lijkt wel herfst! Vroeg afgewaaide bladeren dwarrelen voor haar voeten op de grond. Voor de derde keer zit ze hier nu. Op dezelfde bank als toen... drie jaar geleden.

Haar blik wordt dromerig en ze heeft geen oog meer voor haar omgeving. Toen zat ze naast Frank. Op de laatste vakantiedag. Zij was hier met haar ouders en zusje. Hij met een paar vrienden. Elk jaar gingen ze twee weken naar de Veluwe om boswandelingen te maken, iets wat ze thuis op het platteland moesten ontberen. Daar had ze hem ontmoet, tijdens een ochtendwandeling.

Elke dag werden ze verliefder. En op de laatste dag hadden ze een afspraak gemaakt. 'Volgend jaar komen we hier terug op dezelfde plaats. In die tussentijd maken we onze